

Če tatvina razun tega, česar je za hudodelstvo treba, ni dalje obtežena, jo je kaznovati s težko ječo od 6 mesecev do 1 leta; pri obteževavnih okolšinah pa med 1 in 5 leti.

Ako ukradeno več kakor 300 goldinarjev znese; — ali če se je tatvina s posebno prederznostjo, s silo ali zvijačnostjo doprinesla; — ali če se je tat, na tatvini zalezen, zoper kacega človeka djanske sile ali nevarnega žuganja poslužil, da bi se obdržal v posesti ukradene reči; ali če je krasti storivcu že v navado prišlo, gré prisojevati težko ječo od 5 do 10 let.

Da se je tatvina ponoči doprinesla, to še sicer samo za se ne stori vselej hudodelstva, vendar se mora takošna tatvina bodi si v izmeri terpeža ali v poostrenju kazni huje kaznovati, kakor če bi se bila pri enakih drugih okolšinah po dnevi zgodila.

(Dalje sledi.)

Polovanje po Laškim.

Spisal M. Verné.

30. pismo.

Dragi prijatelj!

Drugo jutro, 20. dan maliga serpana, sim se po prijaznim dolu, ki je poln globokih jarkov, nazaj v Kastelamare peljal.

Kastelamare (Castrum maris Stabiæ) ni sicer veliko, pa delavno in bogato mesto, kjer posebno kupčijske in vojne ladje tešejo.

Tù, ali malo proč na zorno stran, je stalo nekdanje mesto Stabia (Stabiæ), kjer je Plini o strašni nesreči, ki je 24. dan veliciga serpana leta 79 Stabio, Pompeje in Herkulana zadela, revno poginil.

V Kastelamari imajo mnogo čislane zdravilne toplice, in precej visoko prek zeleniga hriba kraljevo poslopje, ki ga „Qui si sana“ (tù se ozdravi) imenujejo. Mesto šteje le kacic 8000 duš, pa malo po malim zmiram raste.

Od Kastelamare v Napolo je železna cesta napravljena; pa sim raji po navadni cesti šel, de sim po poti še mestica Torre dell' Annunciata, Torre del Greco, Rezino in Portiči, kjer sim prej le skozi šel, bolj ogledal.

Torre dell' Annunciata je nekdanje Oplonti pri majhni, pa imenitni reki „Sarno“. Mestice je prav prijazno in šteje kacic 5000 duš.

Nekoliko bliže Napole je Torre del Greco, velik prijazen terg, ki ga je ognjobjuvni Vezuvi že mnogokrat in poslednjič v letu 1794 nemilo razdjal; pa vsakikrat so ga spet sozidali. Toliko zamore ljubezen do domovine!

Še nekoliko bliže Napole je Rezina (nekdaj Retina), ki sim jo že prej v mislih imel; — zalo mestice med Vezuvjem in morjem, ki šteje blizo 6000 duš.

Tikama Rezine leže verh nekdanjiga Herkulana Portiči s krasnim kraljevim poslopjem, čez veliko cesto sozidanim.

Nekdanjiga Herkulana je pa le malo odkopaniga, in tudi se ga ne bo dalo veliko več odkopati, ker je današnji terg Portiči, ki šteje okoli 4000 duš, ravno verh njega sozidan. Gledišče (teater), nad katerim nove poslopja stojé, je treba z lučjo ogledovati; v drugim kraji pa, zunaj današnjiga terga pri morji je nekoliko hiš popolnoma odkopanih.

Od tod je v Napolo še eno uro po lepi, rodovitni ravnini, po kateri potok Sebet (Sebethus) teče. Že pozno zvečer sim bil spet v Napoli.

23. dan maliga serpana ob sedmih zvečer sim jo

na Sardinskim parobrodu, ki ga „Kastor“ imenujejo, po medzemeljskim morji iz Napole nazaj proti domu odri-nil. Kmalu po osmih zjutraj 24. dan imenovaniga mesca, smo prišli 165 mornarskih milj dalječ, v Civitovekio (Civita-vecchia) nekdanje „Centum cellæ Trajani“. Mestice je majhno, pa terdno obzidano z lepimi lukami. Ljudi šteje mesto mende blizo 7000, ki večidel od kupčije živé. Zemlja okrog mesta je zlo belkasta in mende nič kaj rodovitna.

Po štirih popoldne smo jo naprej potegnili. Kmalu je bilo viditi na desni kako uro od morja prek hriba majhno, obzidano štirivoglato mestice, ki mu Kornet (Corneto) pravijo, in kjer je jetnišnica za malopridne duhovne Papeževih dežel. Vodja parobroda (capitano), že siv, častivreden možak iz Dalmacie, mi ga je kazal, in močno me je veselilo, de sim priložnost imel, na sredzemeljskim morji slovensko govoriti.

Proti večeru smo vidili pred seboj visok hrib, ki dalječ v morje šterlí, in ki se mu „Mons argentarius“ (Srebernek) pravi. — Po enajstih ponoči smo bili vštric Elbe, tistiga slovečiga otoka, ki je bil nekaj časa Napoleonovo cesarstvo. Tù se nisim mogel prečuditi, kako se tudi prebrisane, modre glave včasih motijo. Kako nek so mogli misliti, de bo velikán devetnajstiga stoletja, kterimu je bila celò Europa premajhna, stem otočkam zadovoljin! Žal mi je bilo, de nisim mogel nič prav razločiti, desiravno smo bili blizo otoka, in desiravno je luna lepo sijala. Na desni sim pa, Elbi nasproti, pod ne ravno visocim hribam, na Toškanskim mesto Piombín (Piombino) prav dobro vidil. Nek popotnik pa mi je pravil, de je le revno mestice, ki ne šteje čez 6000 duš. Jez Ti ga le zato v misel vzamem, ker se je Napoleonov svak Bačio ki po njem vojvoda ali kneza piombinskiga imenoval.

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Siska 12. okt. B. Od kar sim bil „Novicam“ zadnjikrat pisal, se je pri nas dosta premenilo, ne samo u trgovini, tudi zemlja ali okolica Siska je družega ogleda. Kar žitno trgovino utiče, je imenitno povedati, da cena pšenice je padla, Bečajska nar lepši sorte na 3 fl. 45 kr., lepa iz Bečkereka na 3 fl. 40 kr.; slabiji se po 3 fl. 35 kr. in tudi po 3 fl. 30 kr. dobiva. Pančovarska, med temi sortami nar slabiji spoznana, veljá 3 fl. 20 kr. Koruza se nekaj stare cene derží; zdrava roba je po 2 fl. 40 do 2 fl. 45 kr., smerdljiva ali vneta po 2 fl. 35 vagán. Soršica (napolica) po malem dolazuje in še zmiraj 2 fl. 45 do 2 fl. 50 velja. Ječana (ječmena) je došlo pred kratkem 4000 vaganov, pa cena mu je po 2 fl. 20 kr.; nekaj slabega se po 2 fl. 6 do 2 fl. 10 kr. ponuja. Zob (ovès) se nekaj Siska boji in noče iz Banata po velikim gor priti, čeravno bi ga cena od 1 fl. 40 do 1 fl. 45 kr. vagán mikati mogla.

Bliža se po vodi prek Siska novih 50000 vaganov žita, večidel sopet pšenice, ali bati se je, da bojo 2 ali 3 tedne zadržani, ker huda voda prihaja in pot za živino zagraja.

Sava in Kupa, po dolgem dežju sila veliki, grozno potoplino vzrokuje. Sava je zgor Siska nasuto zavíro pred dvema dnevama prederla in vasí Galdovo, Tišino in Hrastenico povodnila. Kar je po ondašnjih krajih koruze, zela ali družega zelenja raslo, so nesrečni ljudje še nezrelo potergati mogli. V Sisku ladje s hišami u jedni ravnini stojé; po cestah pa, po kterih smo pred 4 dnevi še lahko hodili, se sedaj s colničkom vozimo. — Zgornje pošte danas dobili nismo; Bog daj! da bi nam to ne bilo pomen še družih večih škod. Terdni Zagrebački most siloviti Savi zoperstati ni mogel.